

[Geert-Jørgensen.]
minister, sige, at jeg hører i alt Fald til dem, der har læst og er kommet igennem dette værdifulde Værk. Jeg forstaaer derfor ogsaa, at det var en Selvfølge, naar Socialdemokratiet skulde danne Regering, at den højtærede Socialminister fik den Stilling, han nu har, fordi han hører til dem, der besidder det største Kendskab paa dette Omraade.

Og ud fra hele Socialdemokratiets Synspunkt og ud fra den højtærede Socialministers Synspunkt maa det jo siges, at det er et særdeles dygtigt Arbejde, der er leveret i det foreliggende Forslag, hvori der er sammenarbejdet tre Love, men hele Opgaven er imidlertid at sammenarbejde en Snes Love til højst fire. Jeg mener, det foreliggende Forslag er et fortjenstfuldt Arbejde, ogsaa fordi det muliggør, at almindelige Mennesker kan sætte sig ind i den sociale Lovgivning, hvad der nu næsten er en Umulighed med den stykkevise Lovgivning, vi nu har, og tidt ogsaa paa Grund af det ofte vanskelige Lovsprog.

Nu har den højtærede Socialminister forsøgt at bringe System ind i den danske Forsikrings- og Forsørgelseslovgivning og at gøre den tilgængelig for almindelige Mennesker.

Men naar jeg har sagt dette, kommer jeg alligevel til det, der bedrøver mig selv: at jeg ikke kan være enig med den højtærede Socialminister. For det er i høj Grad mærkbart, at ogsaa Lovforslaget her er præget af den socialistiske Tankegang, selv om den højtærede Socialminister hører til dem, der ikke er saa særlig rene i Kanten, socialdemokratisk set. Det bærer dog Præget, og det bærer navnlig ogsaa Præget af Tvang, men det er jo det, som i det hele taget har præget dansk Lovgivning i alt Fald i den sidste Menneskealder, og det mærkes ogsaa her.

Da Sygekassebevægelsen i sidste Halvdel af forrige Aarhundrede tog Fart, var det under ganske frie Former. Medlemmerne skrev selv deres Love, raadede og styrede sig selv som frie Borgere. Men da de saa vilde have Hjælp fra Staten, og da Staten ogsaa gerne vilde yde dem Hjælp, maatte de købe denne Hjælp med deres Frihed. Man solgte sin Førstefødselsret for en Ret Linser. Det er der saa mange Mennesker, der har gjort, de har solgt deres Førstefødselsret, Frihedsretten, for en Ret Linser.

Og det socialistiske finder endvidere sit Udtryk deri, at man fra Statens Side vil tvinge Folk ind i Sygekasserne — ja, det vil sige, ikke tvinge dem paa den Maade, at Loven ligefrem paabyder dem det, befaler dem det under Straf, men paa den

Maade, at den lægger et vist Pres paa Mennesker for at faa dem ind i Sygekassen, navnlig derved, at det er Betingelsen for at faa Aldersrente, at man er Medlem af en Sygekasse eller af en statsanerkendt Sygeforening. Man lægger paa den Maade et Pres paa de ubemidlede Medlemmer til at indmelde sig i en statsanerkendt Sygekasse, og man lægger et Pres paa de bemidlede til at indmelde sig i en statskontrolleret Sygeforening. For de, der er bemidlede i Dag, ved jo ikke, om de er bemidlede, naar de bliver gamle, og hvis dette Forslag bliver til Lov, vilde i alt Fald jeg, hvis jeg ikke var pensionsberettiget, hvad jeg jo er, melde mig ind i en statskontrolleret Sygeforening for at være sikker paa, hvis jeg blev fattig, naar jeg blev gammel, at kunne faa Aldersrente. Der lægges altsaa et ganske bestemt Pres paa Mennesker, naar det stilles som Betingelse for at kunne faa Aldersrente; at man skal være Medlem af en statskontrolleret Sygeforening eller en statsanerkendt Sygekasse.

Alle Vegne, hvor vi Retsforbundsfolk møder Tvang paa denne Maade, hvad enten den er stor eller lille, bliver vi straks opmærksomme, og vi rejser os til al den Modstand, vi kan gøre. Thi det er i det stykkevise, at et Folk mister sin Frihed. Det mister aldrig sin Frihed saadan paa een Gang. Nej, det taber den Stykke for Stykke. Og saa mange Stykker har det danske Folk allerede tabt af sin Frihed, at det ikke kan taale mere af denne Art.

Af samme Grund er vi ogsaa absolutte Modstandere af det Forslag om almindelig Folkeforsikring, der er indbragt privat af en Del af det konservative Folkepartis Medlemmer. Ogsaa dér møder vi det, vi ikke holder af, Tvangen. Derfor hedder det ogsaa „tvungen Folkeforsikring“. Og ogsaa dér tænker man ganske statssocialistisk. Jeg ser i saa Henseende ingen Forskel paa dette Forslag og Regeringsforslaget, idet man ogsaa dér vil lade Staten optræde som den, der ordner Forsikringen. Man tænker da ogsaa paa at oprette en Rigsforsikringsanstalt. Begge Forslag er i lige høj Grad prægede af Tvang, og derfor maa vi ganske bestemt tage Afstand ogsaa fra det private Forslag.

Jeg kan heller ikke indse, at man rent økonomisk har nogen som helst Ret til at stille som Betingelse for at faa Aldersrente, at man skal være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse eller af en statskontrolleret Sygeforening, thi det danske Folk har betalt for sin Ret til Aldersrente, og man kan derfor ikke opstille en ny Betingelse.